יום ד', כ"ו ב תשס"ה (06 באפריל)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

מי לא מכיר את ר' שלוימל'ה? שיריו וניגוניו של הרב שלמה קרליבך היכו שורשים עמוקים בנשמה היהודית בעשׂרות השנים האחרונית של המאה ה- 20. פחות ידוע – היה לו אח תאום, **ר' אליהו חיים קרליבך**, שנפטר היום, **כ"ו באדר (ב')**, בשנת תשמ"ט (1989).

עליו כותב חתנו (אחד הקוראים שלנו): "הוא הקים ועמד בראש ארגון בשם "זכר נפתלי" (לעילוי נשמתו של אביהם זצ"ל) שמטרתו היה להוציא לאור כתבי-יד חסידיים שכמעט ואבדו עקב חורבן הקהילות היהודיות באירופה בזמן השואה. האב, **ר' נפתלי קרליבך**, היגר לארה"ב לפני המלחמה לאחר ששימש כרב קהילת באדן, על-יד ווינה שבאוסטריה. ר' נפתלי ייסד את בית הכנסת ע"ש קרליבך כבר אז והיה לסמכות על מנהג אשכנז. בעניינים אלה, אף ר' משה פיינשטיין התייעץ עמו. לאחרונה, ממשלת אוסטריה יצרה קשר עם קהילת באדן בבקשה להחזיר להם ספרים של ר' נפתלי שנתגלו שם." [תודה רבה ל-מ.ק.]

מוסיף מ.ח. ברנד, בספרו על חייו של ר' שלמה:

כל השנים הללו שמר (ר' שלמה) על ידידות איתנה עם אחיו התאום ר' אליהו חיים, אשר נתמנה לרב קהילה מכובדת בניו יורק, והעמיד תלמידים הרבה. בשנת תשל"ב [1972], הקים אחיו מכון להוצאת כתבי יד קדושים של גדולי ומאורי החסידות מדור דור, אשר מצויים היו בארכיונים, כאבן שאין לה הופכין, וכתיבה סתומה אשר תוכנה זהב, ומפתח אין לה. ר' אליהו חיים עסק במלאכת המחשבת באיסוף הכתבים ובעריכתם. הוא ריכז סביבו קבוצת אברכים מצטיינים אשר שקדו על עבודתם, ור' שלמה סייע בידיו בכספים ובקשרי ידידות עם תורמים עתירי ממון. מכון זה, אשר לימים נקרא "זכר נפתלי" לעילוי נשמתו של אביהם זצ"ל, הוציא מבית היוצר שעל שלחנו עשׂרות ספרים חשובים, והפך לעמוד התווך של כותל המזרח בספרות החסידות. [ר' שלוימל'ה]

ффф

היום, 40 שנה לפני-כן, בשנת 1949, נפטרה משוררת נוצריה שקשרה את נפשה לנפשנו... **אלישבע** הוא הכינוי שנטלה לעצמה המשוררת **יליזבטה ז'ירקובה** (1888-1949), שנולדה ברוסיה למשפחה נוצרית ועלתה לארץ ישראל ב-1925. "מובן שאינני מגזע היהודים, אך גם רוסיה גמורה אינני. אבי-אמי היה אירלנדי וברח מביתו בימי נעוריו, השתקע ברוסיה ונשׂא לו אישה שהיתה גרמניה בלידה... אני גדלתי עם דודתי אחת שהייתה לי במקום אם (כי אמי מתה בילדותי) וכולי שייכת למשפחה הזו, האנגלית..." [עדות אישית של אלישבע]

עניינה ביהדות, שהחל בגיל 20 לערך, הביא אותה במגע עם הסופר **שמעון ביחובסקי**, עמו התיידדה ואחר כך פיתחה קשר רומנטי, והם באו בברית הנישׂואים. היא לא התגיירה ונותרה נוצריה בדתה (אף שכינוה "**רות על גדות הוולגה**"). בשנת 1925 עלה הזוג לארץ-ישראל. אלישבע פרסמה שירה בעברית, חלקה מקורית וחלקה מתורגמת מרוסית. היא גם תרגמה לרוסית יצירות של סופרים עבריים כמו גרשון שופמן, יוסף חיים ברנר ואחרים. "בסיפוריה בולטת השאיפה לספר על היסוד הנאצל שבחיים ולתאר את הטוב והמעולה שבאדם". [האנציקלופדיה העברית]

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי** בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ד', כ"ו ב תשס"ה (06 באפריל)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

אלישבע מתה בטבריה, שאליה עברה כדי לרפא דלקת פרקים שלקתה בה. נקברה בקבוצת כנרת, לא לפני שחברה קדישא חוללה מהומות בשל היותה נוצריה. אברהם ברוידס, מזכיר אגודת הסופרים, תיאר כיצד נתקיימו בה מילות שירה שלה:

"כאן אשב בין ים \ ובין רקיע ואדמה, \ כי גם הקץ הגיע, \ כי מצאה נפשי מולדתה."

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום <u>רביעי</u> בשבת

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל